

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

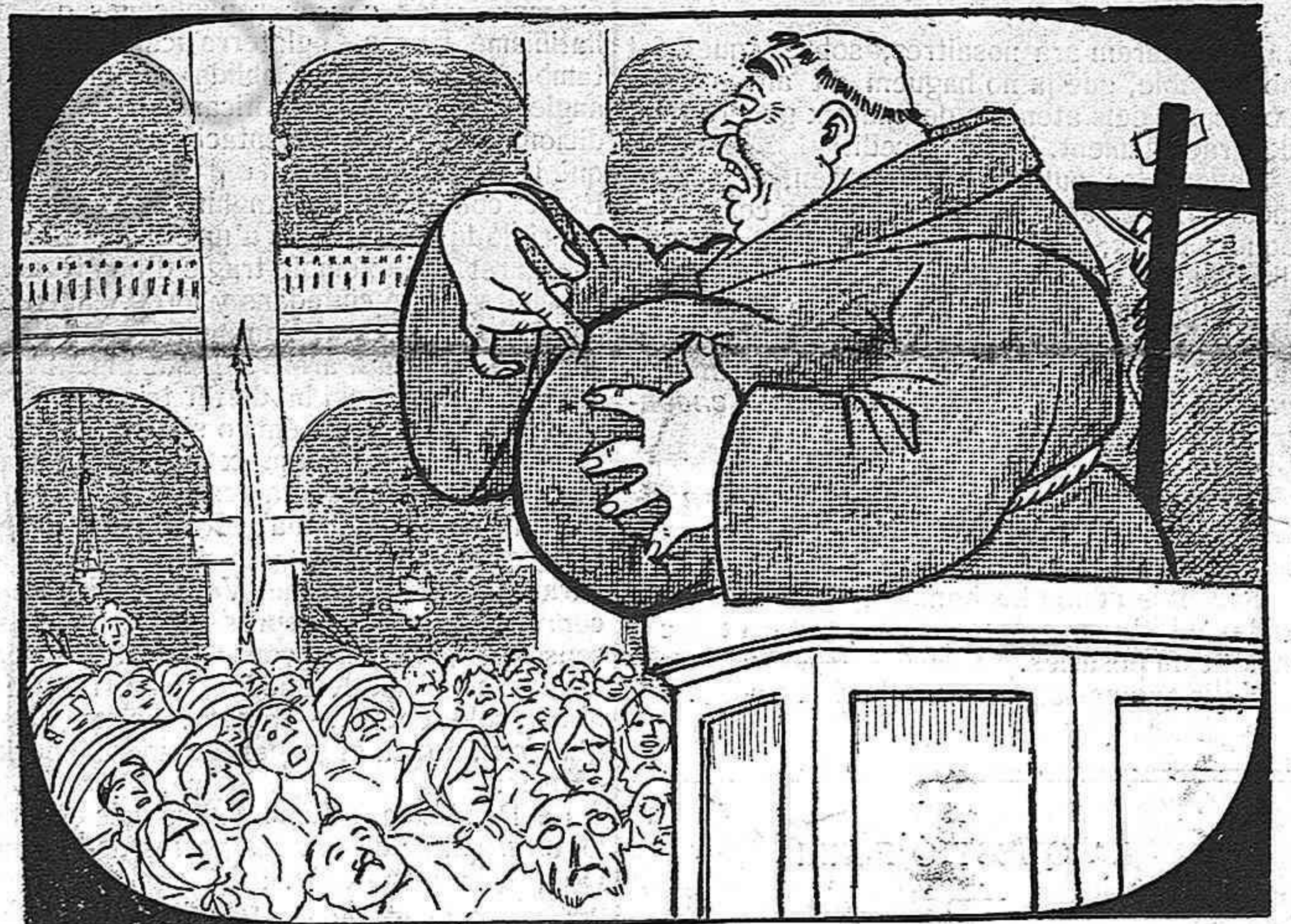
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

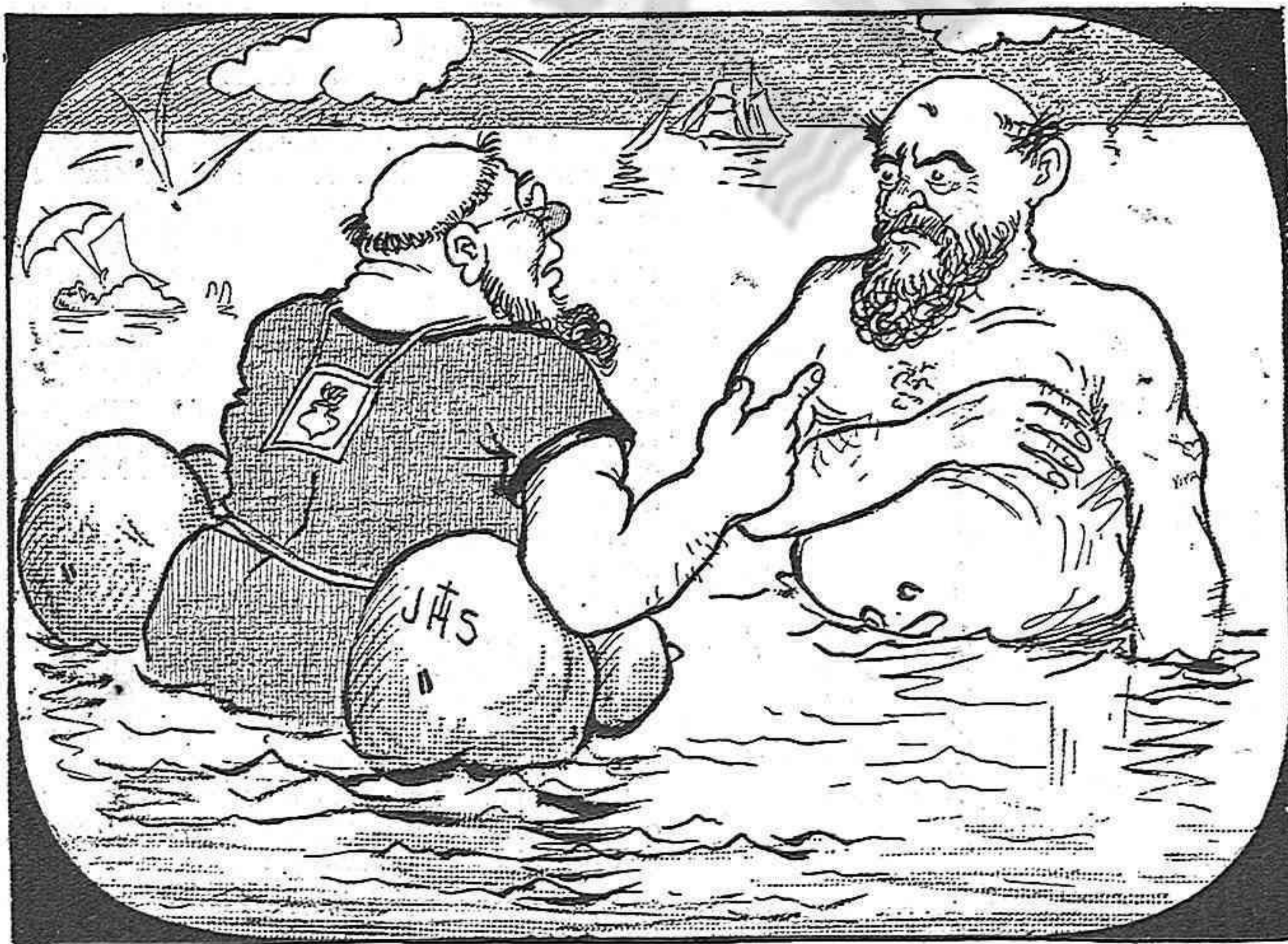
Xanfaina del temps

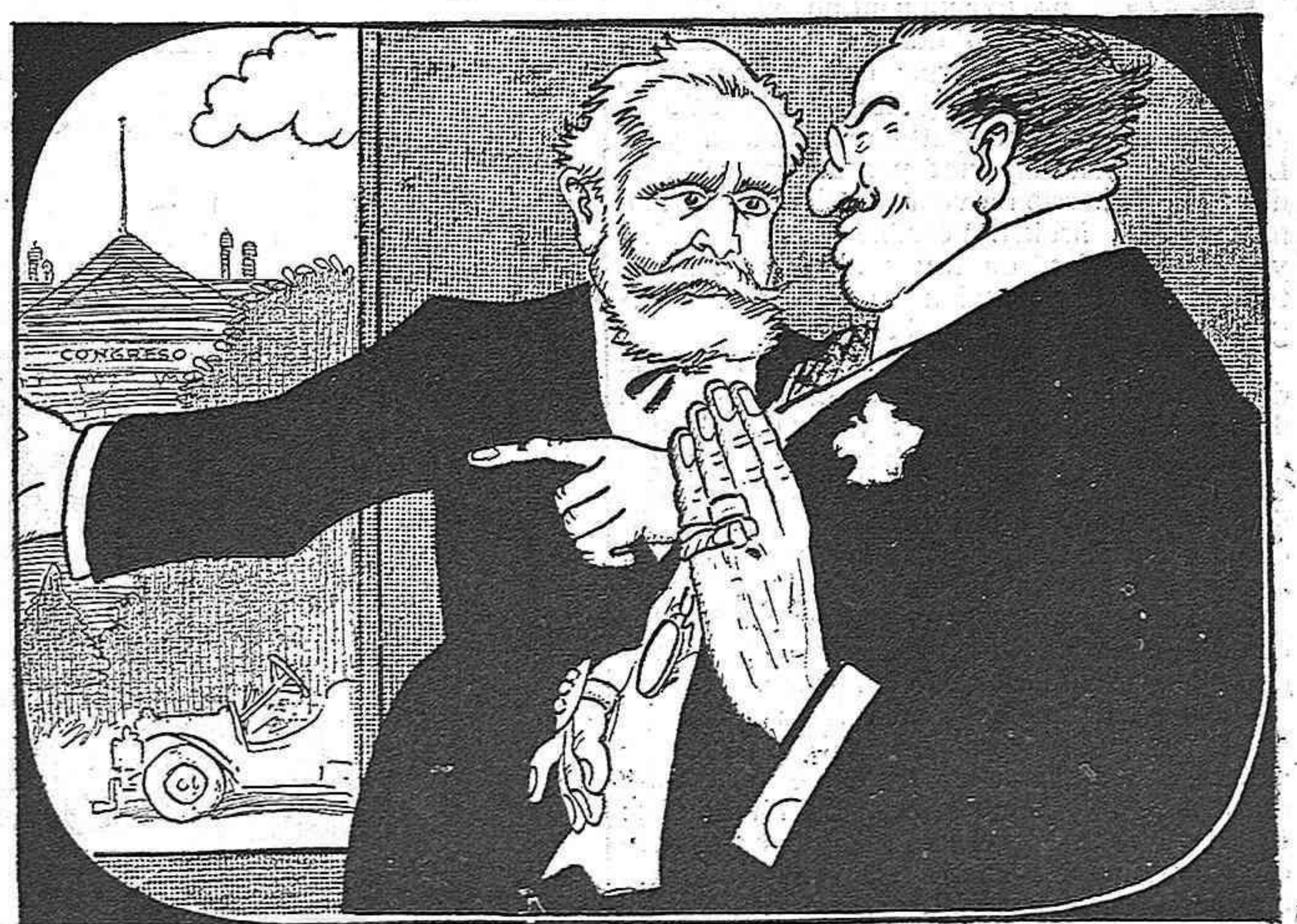
—Però què'n farà, Pubilla, de tants gats?
—Vull escamparlos per la Casa Gran, que se m'ha omplert de rates.

—Teniu raó, estimades feligreses: abans que tot, Deu y la patria. Y pera representar aquestes dues coses ¿quí millor que jo, tan amic de Deu y adornat ab aquesta patria tan superba?

—¿De quina ordre es vostè?
—Caputxí. ¿Y vostè?
—De les reals ordres d'en Canalejas.

En PAU IGLESIAS:—Penso interpelar al Govern sobre'ls fets de Juliol, y espero poder comptar ab el seu apoio.
En LERROUX:—No, no; a mi ab aquells successos no m'hi enredí. Jo no hi era.

EL TERRORISME A BARCELONA

La bomba del dimars

S'ENS dubte com a clausura de les festes —d'aquestes memorables festes que, segons deien, s'havien inventat per acabar de fer entrar a Barcelona en la normalitat, tant temps ha alterada— el dimars, vigília de Sant Pere, varem tornar a tenir bomba.

El ballet d'una impremta del carrer del Comte del Asalto fou el qui primer s'adonà del bultó, col·locat a la porta del establiment. Previnguda la policia i convènsut tothom, pel aspecte de la cosa, de que's tractava d'un explosiu, va avisarse'l carro blindat, destinat al transport d'aquesta mena d'objectes, y quan el veicol, conduint ja el sospitós artefacte, passava per davant de les Dressanes en direcció al Camp de la Bota, una sorollosa explosió, que va sentirse fins desde'ls punts més distants del Ensanche, sembrà el panic entre la gent que an aquella hora, —tres quarts de vuit del vespre, —tranzitava per la rambla de Santa Mònica.

Prompte's pogueren veure'ls efectes de la terrible descàrrega. Un jove de 22 anys, Abelard Salvador Sancherms, que esperava el tramvia, va rebre al pit y al cap tan graves ferides, que, portat a la Casa de Socorro del passeig de Colón, morí als pocs moments.

Varen quedar també gravement ferits els que guaven el carro, que eren dos municipals y un guardia de seguretat, y, ademés d'aquets, un sargento y dos soldats d'artilleria que's passejaven per davant de les Dressanes, y alguns paisans que en aquells moments se trobaven en el lloc de l'explosió.

Com pot suposarse, el cotxe quedà completament destrossat, y a més de les senyals que en la pared del quartel deixà la metralla, en tots els edificis veïns hi hagué poca o molta trencadissa de vidres.

Què direm ara nosaltres, sobre aquet fet abominable, que ja no haguem dit altres cops ab ocasió dels atentats del mateix gènere que, desgraciadament, l'han precedit?

Segons les autoritats confessen, el misteri més impenetrable rodeja, com ja es costum en aquets casos, el crim del dimars. Ni un raig de llum, ni un trist indici, ni un'ombra de pista.

L'unic que sembla saber alguna cosa es *El Progreso*, que en el seu número del dimecres manifesta sense embuts que *cuando suena de nuevo la hora de las represalias... encontrará el depósito de bombas...*

Però se'ns ocorreix una observació. Si's veu ab cor per trobarlo en l'hora de les represalias (per què, procurant guanyar temps, no'l troba ara?)

Sabent aont són les bombes, deixar pera més endavant l'anar a descobrirles, es casi tan criminal com posarles.

Y dir que se sab, sense saberho, també.

LA QÜESTIÓ FERRI

Socialisme y República

LA QÜESTIÓ FERRI ha plantejat, en la política de l'esquerra italiana, exactament aquesta famosa qüestió del realisme polític, nova forma de l'oportunisme, tan coneguda entre nosaltres.

El socialisme es compatible ab la monarquia? L'Enrico Ferri, emportat per una elucubració d'intellectual, arriba a veure en l'institució monàrquica un àrbitre possible entre'l capital y el proletariat, en favor d'aquet, com un temps la reialesa mateixa va afavorir les burgesies municipals contra els senyors.

Aquí hi ha, pera mi, una concepció plebeia de la qüestió obrera. Se veu en el rei una mena de providencialisme d'Estat, y en el Poble una multitud de somesos a sobirania, en comptes d'uns autors de sobirania. Pera un bon socialista, en cambi, les institucions han de sorgir directament de l'elecció popular, y tenen d'esser quintaessencies de Poble, això es, aristarques. Es precisament per un ideal antiplebeu que nosaltres ens diem socialistes, partidaris de l'elevació y dignificació del Poble.

Quan se lluita contra una forsa social qui ha alterat, en favor propi, l'equilibri de les societats, solen aliarse contra ella els seus inferiors ab els seus superiors. La fórmula es: 1 + 3 contra 2. Y així com reis y burgesos varen unir-se un dia contra els senyors, classe intermitja entre uns y altres, així avui els intel·lectuals y els obrers s'alien contra els burgesos, classe intermitja qui ocupa avui el lloc que un temps ocuparen les aristocracies. El rei

elevava a dignificació de ciutadans els burgesos. L'intellectualisme feconda avui de dignificació ciutadana els proletaris. Y aquesta dignificació ciutadana, es dir, capacitació dels desheretats pera exercir el govern, o integració dels excluits en la sobirania, es, exactament, una concepció republicana.

Així com lo que s'ha dit fins avui lliberalisme es l'expandiment de l'idea revolucionaria de llibertat, expandiment defectuós perquè era parcial, perquè prescindia de l'element igualtat, el socialisme es avui l'expansió de l'idea d'igualtat ab la garantia de la llibertat. *Igualliació de les condicions de vida*. Y tot això es radicalment incompatible ab institucions qui divinen y consagren la nadvia desigualtat, no fonamentada en la selecció natural de la Política.

El socialisme es un monisme, panteisme, cosmisme polític; no admet divinisacions humanes, com el monisme filosòfic no admet deus, o personalisacions divines. El socialisme diu: *tot es sobirania*; com el monisme diu: *tot es una mateixa essencia*.—En cambi, la monarquia es, en política, lo que'l dualisme en metafísica, y proclama la divergencia nadvia entre rei y subdits, com la metafísica deista proclama la divergencia originària entre Deu y criatures. El dogma polític se compenetra y armonisa ab el teològic; y en la condemna del socialisme, proclamada per Roma, hi ha un instintiu reconeixement de tot això.

Ademés, el socialisme, qui proclama l'abolició de les herencies y l'atribució de tot el profit al treball, ¿com podria mai admetre l'institució monàrquica, consagració del principi d'herencia?

Així com, en les grans institucions històriques del Pontificat y l'Imperi, Papes y Emperadors sorgien de l'elecció entre llurs iguals, *Pares* o Cardenals, y primitivament ab la col·laboració del Poble, es dir, en forma ben republicana, el socialisme, nobilitació del Poble, conversió de tots els ciutadans en Grans Electors, conforme a l'evolució senyalada ja en els graduals aixamplaments del sufragi, es inseparable de la República.

El cas Anglaterra ha fet molt mal, com a fals exemple, a les causes republicanes del nostre llatí. El cas Anglaterra acaba d'enlluernar també an en Ferri. S'oblida que la monarquia anglesa, en la seva significació d'element tradicional, es una representació de llibertat, perquè la tradició anglesa es plenament liberal. Esser conservador a Anglaterra es esser partidari de la conservació d'un patrimoni popular assegurat ab l'exemple tragic d'una Revolució. La lluita entre ciutadans y lords, endemés, no es acabada, y el rei continua fidel a la seva missió històrica d'àrbitre gradualment favorable a l'evolució qui ha de fer triomfar el bras esquerre del Parlament, o sia la Cambra dels Comuns. Però quan aqueix període de tradició liberal o individualista acabi, y la corrent socialista, ja iniciada allà, entri de ple, l'idea republicana apareixerà per si sola, com a inseparable del socialisme. Vegi's, a Alemanya, com en Bebel, en representació de tots els seus, ha proclamat consubstancials les dues idees Socialisme-República, materia y forma d'una sola entitat.—*Forma*, dic, en el sentit d'*ànima*, no en el vulgar de mera apariencia exterior.

La República, a Espanya, es més encara. Es la *clau* qui ha d'obrir les portes de l'evolució. De fet, la monarquia, aquí, es revolucionaria, perquè empeny indirectament a la revolució pera fer possible l'evolució. Revolució pera l'evolució; tal es la fórmula dels revolucionaris conscients. L'automòbil qui té d'emportarnos cap envant es allà defora; però les portes estan tancades, y sense una gran empenta no les obrirem...

Les aristòcrates madrilenyes

—Senyor Canalejas: les seves reals ordres ofenen els sentiments religiosos. Per lo tant, si no les retira, complirem ab el nostre dever.
—¿Volen complir ab el seu dever?... Doncs prenguin això y ¡hala, a escombrar el pis!, que de segur el deuen tenir fet un corral.

Y com en aqueixa evolució hi ha no sols l'avens social, representat pel proletarisme, sinó la llibertat federal, representada pel catalanisme, per això nosaltres proclamem la consubstancialitat de República y Catalanisme de la mateixa manera que'ls treballadors conscients han proclamada la de República y Socialisme.

GABRIEL ALOMAR

DE POLÍTICA CATALANA

La sinceritat parlà per boca del nostre bon amic don Emili Junoy, en el Centre de la *Jovenut Republicana* de Lleida, la vigília de Sant Joan.

Ni un sol periodic ha deixat d'ocuparse de la Conferencia que sobre la política catalana donà l'eloqüent senador republicà, y tots han reconegut que es aquesta la primera volta que la desfeta de la Solidaritat y les conseqüències d'aquesta desfeta han sigut judicades ab criteri imparcial y serena paraula.

Ja convenia. Era necessari que en aquesta terra, «convertida—com diu el senyor Junoy—en un mercat de Calaf, aont s'ha mercadejat desde'l dret del sufragi fins a la vergonya ciutadana», s'alsés una veu autorisada, clara, justiciera, que sense passió però ab valentia digués a tots la veritat y apuntés als desorientats el bon camí, temps hà perdut.

Un dels paragrafs de la notable conferencia que més comentariss han motivat, potser perquè en ell ve a concretarse'l pensament del il·lustre orador y's marca l'orientació a que hem fet referencia, es el que segueix:

Sense l'unió de tots els catalans en el punt concret de la nostra autonomia, que deixi completament lliures y separades totes les demés qüestions de la vida; sense una acció comú, clarament definida y ab tota sinceritat y patriotisme concertada; sense reanudar, en una o altra forma, ab un nom, sia el que sia, ab un programa mínim o un programa màxim, comensant per una mancomunitat o per un Parlament, sense reanudar la patriòtica política de 1906; no podrem donar un pas en el camí de les nostres reivindicacions, ni registrar un resultat apreciable dintre de la política espanyola envers el reconeixement de la nostra personalitat.

La conferencia del nostre bon amic Junoy, a qui enviem la més coral enhorabona per la honrada franquesa ab que ha sapigut posar el dit a la llaga, donarà molt que parlar, y haurà, forsoament, de ser tinguda en compte en les pròximes decisions de la democracia catalana.

Els dos exèrcits

L'excés de zel dels clericals lograrà donar verdadera importancia a la qüestió religiosa, iniciada ab poc desitg de soroll pel govern d'en Canalejas. Els reaccionaris tindran ben be la culpa de que'ls governants, atiatss fermament per l'ofesa opinió liberal espanyola, vagin, en l'adopció de mides anticlericals, fins a un terreny aont no'ls haguieren portat, segurament, ni les seves ganes, ni molt menos les inspiracions de qui en les esferes gubernamentals es sempre ben escoltat.

La gent reaccionaria, xisclant forsa abans de rebre les garrotades, ha posat el crit al cel; si dues senzilles disposicions els han tret tan fortament d'encaix, calculin lo que succeiria si un govern liberal de debò volgués seriament resoldre la qüestió religiosa, garantint a tothom

una completa llibertat de conciencia. Aquesta excessiva sensibilitat de la pell reaccionaria es lo que deu fer determinar an en Canalejas pera empendre ab bona voluntat una sèria acció anticlerical. Els escarafalls dels retardataris faran que, en aquest assumpte, ens posem resoltament al costat del govern tots els elements avensats.

La reacció mòvilisa totes les seves forses. Les *damas d'Estropajosa*, els *ojalateros* jaumistes, els afemellats *Lluisos*, els remadets de les escoles catòliques, totes les *Siervas de Maria* y els *ciervos de Jesús*, capitanejats pels bisbes, que manegen el bacul de pau com una eina de guerra, mouen un avalot de mil dimonis, y en alguns punts, com a Bilbao, usen l'evangelic argument del browning y taquen els carrers ab sang germana.

Contra aquest exèrcit d'hipòcrites, de faritzeus, de babaus y d'embrutidors, organisem l'exèrcit de la Llibertat. Qui se senti víctima d'aquestes religions-gabarelles, oposades del tot a la religió natural; els que siguin enemics de privilegis y d'opressions: llibertaris, socialistes, republicans, liberals, indiferents, tothom deu ajuntarse pera ofegar ab crits entusiastes els xiscles rabiosos dels reaccionaris; pera encauar els vols d'òlives de sagristia, llensant al carrer manifestacions imponents; pera oposar a les amenasses clericals, l'ofertament de nostre apoi a la causa de la Llibertat; pera respondre gallardament a tota mena de provocacions, vinguin d'aont vinguin.

Els que som republicans no hem de tolerar aquet règim d'absolutisme vergonyós en que se'ns vol fer viure; els que'ns sentim fonament autonomistes no hem de consentir que Roma disposi de la nostra conciencia. Contra tota mena d'imposició estem disposats a lluitar.

No seriem dignes de constituir una nació d'homes si deixéssim que en la qüestió clerical triomfessin les faldilles.

JEPH DE JESPU

Les dònes

LA senyora Carme Burgos, que ab el pseudonim de *Colombine* escriu a l'*Heraldo de Madrid*, ha tingut l'ardor de comparar l'acció d'aqueixes dames nobiliaries que han anat a protestar davant d'en Canalejas contra la poruga política anticlerical del govern, ab la d'aqueilles dònes obreres que en els dies de la guerra del Riff sortiren al carrer pera protestar contra l'aventura de sang provocada per en Maura.

L'actitut d'ara de les aristòcrates y l'actitut d'ahir de les treballadores se presta a fer un estudi de la psicologia de les dònes espanyoles. Sota'l gestic de les duqueses, comteses y marqueses, que, enviades per Deu, segons una d'elles ha dit, han anat a demanar al senyor Canalejas que abandoni els seus projectes anticlericals, s'hi descobreix una ànima tota diferent de la que revelaren els crits irats de les obreres contra la tragedia sagnanta del Marroc. Les dames de l'aristocracia, al posarse al costat de les ordres monàstiques, al pretendre que no puguin exhibir senyals exteriors els temples dels cultes no catòlics, ensenyen la seva ànima fanàtica; intolerant, migrada, ont se concentren tots els odis ancestrals. Ben al contrari de les obreres pacifistes, que en les hores doloroses sentiren en el pit la revolta del seu cor generós y ple d'amors! Les obreres protestaven perquè no volien que'ls prenguessin les vides dels seus marits, dels seus germans, dels seus promesos. Les aristòcrates protesten perquè no volen que minvi el nombre dels frares y de les monges. Quan els governs han portat cap a la mort les joves generacions espanyoles, les dames de la noblesa no han protestat, no han sentit en el seu cor cap punyida. Han seguit celebrant festes y *soirées*, han continuat ballant rigodons en les sales esplèndides dels seus palaus... Però davant del permís pera que els temples protestants posin en el seu frontis la creu del Crist y davant del perill de que s'interrompi l'establiment de convents y més convents, les dames de la noblesa deixen per un moment les festes, les *soirées*, els rigodons, y se'n van, enceses d'ira santa, a menassar al President del Consell de ministres!

Les duqueses, comteses y marqueses espanyoles no's cuiden de les miseries de la patria, de la desesperació dels emigrants, dels dolors del proletariat. Però's cuiden, ab gran sollicitut, dels pobres frares, de les pobres monges, de que ningu pertorbi les aparents quietuts dels horts conventuals, dels claustres dels monestirs, dels col·legis congregacionistes.

Quins cors femenins més diferents, els d'aqueixes aristòcrates y els d'aqueilles obreres! Els uns són aixuts, ressecs per l'acció del fanatisme. Els altres estan plens de sang generosa y feconda, sembrada de germens d'una futura humanitat millor.

Que tornin a sortir al carrer les filles del poble, en aquets dies de procacitats fanàtiques!

partit catòlic. En les escoles oficials l'assignatura de religió no es obligatòria; en les parets d'aquestes escoles no hi ha cap Sant-Crist ni cap altra imatge. En els tribunals tampoc hi ha cap emblema religiós i no's fa jurar en nom de Deu. Els cementiris són comunals i no tenen caracter religiós.

Ara que'ls lectors comparin lo que hem dit de Portugal y de Bèlgica ab lo que a Espanya passa. Aquí, perquè's tracta d'implantar una mínima part del règim vigent fins en les altres nacions catòliques, se produeixen irades protestes, els prelats amenassen al govern, les senyores aristocràtiques se posen en campanya, se celebren cerimònies d'especial caracter a les iglesies y a les catedrals y l'espectre de la guerra civil aixeca el seu cap vermell.

Y be: pesi a qui pesi, costi lo que costi, cal que Espanya deixi de ser una excepció. Lo que no fassin els governs, ho farà el poble. Y aviat.

REPICS

Aquets dies, en l'acreditat establiment de don Alacandro, conegut vulgarment ab el nom de *Casa del Pueblo*, s'hi han celebrat grans festes.

Per més que nosaltres, com ja pot suposarse, no hi hem assistit, casi jurariem que han d'haver tingut un caracter marcadament revolucionari.

¿De què ho deduïm això, pregunten? De la lectura del programa que per casualitat va venírmols a les mans.

O sinó, judiquin vostès mateixos: «1.º—*Gran tómbola. Quincalleria. Confiteria. Reposteria. Pasteleria. Buñoleria...*»

¿Han vist res més tremendo que aquesta restallera de mots?

Quincalleria, pasteleria, buñoleria... Sembla talment un resum abreviat del programa del caudillo.

Crònica negra.

A Bilbao hi ha hagut una batussa entre republicans y reaccionaris, de la qual n'han resultat dos morts y bastants ferits. A lo millor del safarranxo, un entusiasta ha disparat quatre tiros al Governador civil, que per fortuna ha sortit ilès.

A París també han tingut sarau. Balladors: la policia y una multitud que acompanyava al cementiri el cadavre d'un obrer ebanista. Conseqüències: dos o tres cents ferits de major o menor gravetat.

Finalment, un cablegrama de Buenos Aires ens fa saber que'l diumenge, al Teatre Colón, durant la representació, va tirar-se a la platea una bomba que ocasionà diverses desgracies.

Si no tinguéssim por de que l'autoritat ens busqués raons, imaginantse que sabem alguna cosa, ara, com a unic comentari, diríem:

Se continuarà.

Volentse treure del damunt la responsabilitat del fracàs de les festes, l'orgue de don Alacandro assegura que'ls enemics del lerrouisme fins li han donat la culpa de que durant aquells *aciagos* dies plogués tan sovint.

Alto, mestres! Per aquesta *insidia*, com vostès diuen, no hi volem passar.

De que plogués, mai hem considerat que'n tinguessin la culpa els lerrouxistes.

Sempre l'hem donada an en Dionís Puig, que es el qui's cuida d'aquestes coses.

Ffff!...

Han comensat les calors fortes per tot Espanya.

42 graus marcava l'altre dia el termòmetre, a la sombra.

¿A què es degut aquet cambi sobtat?

El senyor Canalejas ho sab tan be com nosaltres: als catòlics, res més que als catòlics...

Per forsa han d'influir en la xafogor de l'ambient, si fa tants dies que estan traient foc pels caixals!...

Tantas idas y venidas...

En Francisquet Cambó es a Madrid altra vegada.

Aviat tornarà a ser aquí.

Y no tardarà gaire a anar altre cop a Besalú y a Madrid y a Barcelona...

Un concurrent a la *Lliga* ho deia:

—An aquet xicot sí que li podem dir que es un bon correligionari.

—Per què?

—Perquè sempre *corre*.

En una vetllada dels radicals pera commemorar l'aniversari del fusellament dels martirs

Els valents de Roma

Quan topen ab Alemanya s'arrosseguen, compungits.

Mes quan se tracta d'Espanya, tot son bravates y críts.

de Santa Coloma, va descobrirse el retrat d'en Lerroux.

—¿Què té que veure—preguntaran vostès—don Lacandro ab aquella pàgina d'història?

Res; perquè l'ex-emperador no coneix altra Santa Coloma que la de les maduixes.

Suposem, per això, que en l'instant de descobrir el retrat d'en Lerroux van cuidar-se de tapar els d'en Ferrándiz y en Bellés...

Pera que'ls heroes de debò no vegessin la vergonya de glorificar al de per-riure.

No pot ser de gaire honor.

La subscripció dels carlins pera regalar una espasa d'honor an en Jaumet puja actualment a un miler de pessetes.

—Me sembla que no'ns arribaran pera res-deia en Solferino an en Junyent.

—Y doncs?... Com ho arreglarem?

—Molt senzill. Si no n'hi ha prou per una espasa, li regalarem unes banderilles.

Un que no té bon peu, però té bon nas.

El comte de Romanones anirà a Sant Pere de Roda a l'objecte d'inspeccionar unes mines de ferro.

¿Altra vegada s'interessa per les mines, l'ilustre coix?

Aquest home busca lo que no té.

Ja comensa a pendre Catalunya pel Riff.

Un xicot solter pregunta al seu metge: —Escolti... ¿vostè ho creu que un petó pot portar males conseqüències?

El doctor, ab tò convensut:

—Ja ho crec!... Pot portar al matrimoni!

Un lladregot de cabells blancs reb, a la pressó, la visita d'un filantrop, que li pregunta les causes de trobarse empresonat desde fa un mes.

—Què vol que sigui!... Coses de la joventut; l'inexperiencia.

—¿Vos inexpert...—fa, rient, el visitador.

—Si ja us en aneu del món...

—Vull dir la joventut y l'inexperiencia del meu advocat.

Una mamà renya al seu filllet, nen de cinc anys:

—Tu, dolent, ¿com es que t'has menjat tot el sucre del bufet?

El menut, ab cara d'home de seny:

—Ho he fet pera donar una llissó a la criada, que havia deixat la sucrera oberta...

CORRESPONDENCIA

Cavallers: J. E.: Anirà, sí, però no íntegra. La concisió es condició indispensable.—P. X.: Farem els possibles.—J. R. y G.: Molt llarga, molt llarga, però, vaja... Potser anirà escursada.—C. C.: Segons que no's pot dir en lletres de motllo; y si's diu ha de ser de certa manera. Sab què vui dir? Ab *coldream*...—P. A. (Veinat de Salt): No hi ha espai y l'assumptes es relliscós.—B. B. (Salt): Es de un interès molt particular y no'ns ne podem fer eco.—A. Ese (Mora la Nova): Les cartes han de venir firmades ab serietat.—Egídio Margull Verges: De lo d'avui n'aprofitarem també, al seu dia, alguna cosa. Lo altre continúa en cartera. Guardem tants originals antics!...—Pep Quer: No'ns resulta.—Miquel Masallera: Tenen poca picardia y no gaire més originalitat.—Narcís Vila y Minobis: Dolent y en castellà?.. Al «*Blanco y Negro*» con *ese hueso!*... Les solucions, endevina-des.—Montserrat M. J.: Els versos de la primera estan mal accentuats. L'altra es de solució molt gastada. Sento no poderla servir, tractantse d'una senyoreta... que'm sembla que ha ser maca.—J. Puig: No'ns tenen utilitat. Un altre dia serà.—Josep Barris: Ortogràficament, no resulten.—Fortunat: Agraim l'envió y, sobre tot, l'intenció; però aquets articles de caracter doctrinal son sempre del cos de redacció.—Josep Sadurní (Mas de los Valls): Entren en el caixó dels aprofitables.—J. C.: Es un esplai ignocent que ara resulta extemporani y que's prestaria a controversies, doncs ne trobaríem molts que opinen lo contrari, sobre els fets de Juliol...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleuz y C.^a